

Quin diàleg? Quina negociació?

written by Jaume Marfany | 11 de juny de 2018

Segurament ha estat el destí que ha fet coincidir la presa de possessió dels Governos de Catalunya i d'Espanya. Ambdós han coincidit en una paraula: diàleg. Pedro Sánchez ha ofert al "supremacista i xenòfob" president Torra "diàlogo" i, al seu torn, el president de la Generalitat ha promès que cercarà dialogar amb el flamant president espanyol.

Sánchez ha nomenat els ministres (més aviat "les") del seu govern "dialogador". Si això significa el pròleg de l'acció de govern envers Catalunya, aquest no podria ser més decebedor. Més enllà del "desinfectador Borrell" i de la "protectora del medi ambient" que va obrir pas a la plataforma Castor, Teresa Ribera, tenen (i ens tocarà patir) una vicepresidenta, Carmen Calvo, que va mostrar-se orgullosa de negociar l'aplicació del 155, tot fent servir la frase "He sentido y experimentado todos los parámetros del arte del toreo." Un ministre de l'interior que, entre altres i en la seva qualitat de jutge, va ordenar detenir quaranta joves acusats de pertànyer a Segi, organització que Marlaska qualificava de "tentacle d'ETA" i d'"acadèmia de terroristes" i va ser acusat de no haver impedit les tortures a què van ser sotmesos. Cal dir que els joves van ser absolts. Un ministre d'agricultura, Luís Planas, que essent ambaixador al Marroc, va homenatjar el tinent general Mohamed Mizzian, militar franquista des del cop d'estat de 1936. Un ministre de Cultura que va deixar escrites algunes "perles" com "A mi todo esto del Estatut me parece muy provinciano..." o "Me cago en el puto independentismo".

Molt em temo que entrem en una etapa (per ambdues parts) de paraules, frases, posicionaments i accions carregades de simbolisme; de posades en escena que donaran per moltes tertúlies i articles d'opinió, però poc més. El mateix Pedro

Sánchez ha ofert el seu “diàleg” en el marc de la Llei i de la Constitució espanyola. Els equidistants i la gent “d’ordre” comencen a construir el vell relat basat en l’argument que el diàleg i la negociació implica cedir per ambdues bandes. Quan diuen “cedir”, per als independentistes, tots sabem a què es refereixen. Tots sabem que la primera cessió que se’ns demanarà és abandonar l’objectiu de la independència i, ens diran, que a partir d’aquí tot es pot parlar.

Molt em temo que entrem en una etapa en què el continent no tindrà res a veure amb el contingut. És a dir, que possiblement, i en el millor dels casos, ens trobarem amb unes formes, una manera de fer, diferent, però amb un fons immutable i inalterable com ha estat fins ara.

Molt em temo que la situació pel que fa als presos polítics i exiliats no canviarà gens, més enllà de les paraules i els gestos simbòlics. Ni tan sols crec que s’arribi a produir, abans del judici, l’acostament a presons catalanes.

Fa uns dies, Josep Pinyol escrivia un article titulat [“A propòsit de Clara Ponsatí: credibilitat i estratègia”](#). Pinyol feia referència al fet que, si s’arriba a establir aquest marc de diàleg i de negociació, només hi ha un principi irrenunciable per als independentistes catalans i és el de l’exercici del dret d’autodeterminació. És la nostra línia vermella. En cap cas podem entrar a negociar reformes de la Constitució o redactats d’un nou Estatut.

Si realment el govern espanyol volgués negociar i solucionar el “problema català”, ho podria fer sense reformar la Constitució. Tot consisteix a tenir voluntat política i interpretar com caldria l’article 10.2, que estableix que “Las normas relativas a los derechos fundamentales y a las libertades que la Constitución reconoce se interpretarán de conformidad con la Declaración Universal de Derechos Humanos y los tratados y acuerdos internacionales sobre las mismas materias ratificados por España.”

Aquest redactat, si es té la voluntat i la valentia política necessària, permetria convocar un nou referèndum o unes noves eleccions de caràcter constituent. Encara que sóc conscient que hi ha independentistes que no hi estarien d'acord (el referèndum ja el vam fer l'1 d'octubre) personalment, penso que aquesta sí que és una concessió que es podria arribar a fer si, de veritat, hi hagués diàleg i negociació.

De l'article de Josep Pinyol, cal remarcar també la diferència que estableix entre el moviment independentista català i altres possibles exemples de processos d'independència. El nostre és un moviment de desobediència civil, a diferència d'altres moviments revolucionaris i/o insurreccionals. Segons Pinyol –opinió que comparteixo– la idiosincràsia del nostre moviment ens obliga a establir una estratègia diferent de la desconexió unilateral que van aplicar els Països Bàltics que, tinguem-ho ben present, eren Repúbliques amb plens poders a partir de les primeres eleccions lliures que hi van tenir lloc.

De res ens val continuar lamentant-nos de la –possible– ocasió perduda l'1 d'octubre. El passat, passat està. Això vol dir que tot està perdut? Res d'això. Ara bé, cal establir una estratègia ben planificada que coordini les accions interiors amb les exteriors. El Govern de la Generalitat amb el Consell de la República. Cal determinació i coratge. No ens podem permetre ni febleses, ni desorientacions, ni molt menys esquerdes en la unitat del moviment independentista.

Només així, potser, en paraules de Josep Pinyol “podrem forçar el Regne d'Espanya a unes negociacions com les que van portar als acords a Irlanda del Nord, als pactes entre l'African National Congress i el govern de l'apartheid de Sud-àfrica o entre el govern i la guerrilla de Colòmbia.”